

Milí bratři a sestry,

díky Boží milosti jsme mohli prožít další rok a vstoupit do nového roku 2015. I když nevím, zda je přelom občanského roku nějakým významným duchovním přelomem, je to vhodná chvíle zastavit se, ohlédnout se zpět a plánovat. Dovoluji si vás proto oslovit na počátku roku a sdílet určité hodnocení i výhled.

Když jsem psal podobný dopis loni, připomínal jsem věci, které se nám v roce 2013 podařily. I loni se nám díky Bohu podařilo mnoho dobrých věcí, ale já se chci zaměřit jen na jednu oblast.

Měl jsem touhu, kterou jsem s vámi sdílel. Ta touha byla, aby každý člen sboru byl schopen sdílet své osobní svědectví a zvěstovat evangelium a také to toužil dělat. Nejsem schopen posoudit, nakolik se tato má touha naplnila. To můžete posoudit sami ve svém životě. Já sám jsem byl schopen sdílet svědectví i evangelium už na počátku roku a také jsem to vždy myslím dělat chtěl, ale nebyl jsem v tom moc úspěšný. Letos jsem si ale řekl, že to chci dělat víc. Víc jsem se za to modlil, víc zkoušel vyhledávat vhodné příležitosti. Některé jsem minul. Ale stalo se mně něco, co se mně zatím nestalo za celou dobu mé služby. Už dříve občas napsal nějaký člověk, který nebyl křesťan, na sborový web dotaz, a mohl jsem s ním komunikovat. Většinou se to ale nikam neposunulo. Letos napsali další a také někdo přišel do sboru. A několikrát se mně stalo (a to bylo letos fakt poprvé), že někdo zazvonil na kancelář s tím, že by chtěl mluvit o Bohu. Někdo, kdo v našem sboru ještě nikdy nebyl. A tak jsem odložil svou aktuální práci a zvěstoval evangelium, modlil se s dotyčným a mohl být svědkem Božího jednání. Proč se to nestalo nikdy dříve? To přesně nevím. Určitě se nějak mění duchovní atmosféra ve společnosti a půda lidských srdcí měkne. Myslím, že to ale souvisí ještě s něčím jiným. Prostě jsem to začal více chtít. V Anglii dělali nedávno nějaký výzkum, co dělají sbory, které rostou. Objevili různé věci, které se někdy dost lišily. Jedna věc, která byla společná, mne speciálně zaujala. Rostou sbory, které chtějí růst. Prostě Bůh často dává to, co fakt chceme. Nepodařilo se ti loni s nikým sdílet evangelium? Je jednoduché řešení. Chtěj to dělat více než loni, ať se to stane tvou prioritou.

V loňském roce mně udělalo kromě jiného radost, že setkání o vstupu do sboru se dohromady zúčastnilo 35 lidí. To se nestalo žádný jiný rok. To je v podstatě jeden menší region. Všichni z nich ještě do sboru nevstoupili, ale vidět tolik lidí, kteří žijí s Bohem a mají touhu Ho následovat spolu s námi, je povzbudivé. Někteří mně kladli složité otázky. Zmíním jednu. Jeden mladý muž se zeptal, jak se sboru daří naplňovat hodnoty, které máme. Na to není jednoduchá odpověď. Nakolik žijeme vírou na základě Božího slova, dosvědčujeme Boží svatost, modlíme se a jsme štedří? Myslím, že nikdy nebudeme moci říci, že jsme už tyto hodnoty bezezbytku naplnili. Současně je dobré přemýšlet, zda vidíme v těchto oblastech růst v osobním životě. Za sebe musím říci, že ho někdy vidím jak v osobním i sborovém životě, někdy vidím spíše nějaký nedostatek. Tam, kde je nedostatek, je jedinou cestou pokání. Neupadejme do nějakého pocitu nedostatečnosti, ale z Boží milosti znovu povstaňme a jděme dál. Bůh s námi pořád počítá.

Sborové hodnoty souvisí s naším osobním vztahem s Bohem, který se mimo jiné projevuje vztahem k Božímu slovu. Ve sboru bylo zvykem říkat, že by křesťan měl přečíst Bibli jednou ročně. Není to těžké, jsou to tři až čtyři kapitoly denně. Pokud jsme křesťané delší dobu, třeba Písmo už více studujeme z nějakého speciálního pohledu a čteme menší objem. Přesto jsem přesvědčen, že potřebujeme každý číst celou Bibli, nejen oblíbené pasáže, a že pokud nepřečteme Bibli alespoň jednou za tři roky, bude v našem vztahu s Bohem nějaká mezera. Nejsem přítelem novoročních předsevzetí. Nedělám je a když jsem je dělal, většinou jsem je nenaplnil. Dnes ale udělám výjimku.

Zkuste udělat rozhodnutí, že Bibli přečtete alespoň jednou za tři roky. Není to moc, ale může to změnit náš život.

Na počátku roku nevíme, co nás čeká na jeho konci a dokonce ani nevíme, zda se jeho konce dožijeme. Pravděpodobně nás čekají věci dobré i věci těžké. Je dost věcí, kterých je možné se bát. Právě proto nám Bůh ve svém slově často říká, abychom se nebáli. On je na naší straně a nikdy nás neopustí. Určitě se dají najít věci, na které si můžeme stěžovat. Současně je hodně těch, za které můžeme být vděční. Žijeme v míru, v relativní prosperitě, kterou jsme si my vyššího středního a seniorského věku za svého mládí těžko uměli představit, můžeme praktikovat svou víru bez pronásledování, což není v dnešním světě zdaleka samozřejmostí. Najděme si věci, za které budeme vděční a také lidi, kteří jsou pro nás povzbuzením a příkladem.

Přestože nevím, co nás letos čeká, na další rok se těším. I letos budu moci hledat Boží tvář a být s ním. I letos kolem sebe budu mít vás, kteří jste pro mne mnozí povzbuzením a i konkrétní pomocí v mnoha situacích. I letos bude mnoho věcí, z kterých se budu moci radovat a i pro letošek stvořil Bůh mnoho dobrých skutků, do kterých mám vstoupit.

Přeji každému z vás alespoň takto písemně pro letošní rok Boží požehnání, ochranu, vedení a moudrost. Kéž vedete tichý a pokojný život ve vší zbožnosti a důstojnosti a vidíte, jak jsou vaše životy proměňovány Kristem a jak Bůh skrze vás jedná s lidmi ve vašem okolí.

Leden 2015

Lubomír Ondráček